

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/17/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4412010350
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zita Matyóová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2014:4412010350.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zity Matyóovej a členov senátu Mgr. Adriany Némethovej a JUDr. Jána Bernáta, v trestnej veci obžalovaného N. F. pre prečin výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a iný prečin, o odvolaní obžalovaného N. F., o odvolaní obžalovaného R. M. a o odvolaní obžalovaného Y. G. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd prvého stupňa“) z 15.01.2014, sp. zn. 3T/109/2012 (ďalej len „napadnutý rozsudok“), na verejnom zasadnutí konanom v Nitre 01. apríla 2014 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku s a odvolanie obžalovaného N. F., odvolanie obžalovaného R. M. a odvolanie obžalovaného Y. G. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa konajúci samosudkyňou napadnutým rozsudkom uznal:

- obžalovaného N. F. (ďalej len „obžalovaný v prvom rade“) a obžalovaného Y. G. (ďalej len „obžalovaný v treťom rade“) vinnými zo spáchania prečinu výtržníctva spolupáchateľstvom podľa § 20 k § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

1/ dňa 24.11.2011 v čase o 03.30 hodine po predchádzajúcom slovnom nedorozumení v diskobare V. V. v obci Z., okres O. K., obžalovaný v treťom rade fyzicky napadol poškodeného P. C. (ďalej len „poškodený“) tým spôsobom, že ho chytil pod krk, odsotil ho, päťou ho udrel do oblasti zátylku, potom pristúpil k nim obžalovaný v prvom rade, ktorý chytil poškodeného za pravú ruku, pričom obžalovaný v treťom rade ešte poškodeného dvakrát päťou udrel do ľavého oka a následne, keď tento spadol na zem, tu ho obžalovaný v prvom rade ešte poškodeného dvakrát päťou udrel do ľavého oka, a následne keď tento spadol, obžalovaný v prvom rade ho udrel do oblasti hlavy, po tomto poškodený vstal zo zeme a z miesta odišiel;

- obžalovaného R. M. (ďalej len „obžalovaný v druhom rade“) vinným zo spáchania prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

2/ dňa 24.12.2011 pred diskoklubom V. V. v obci Z. napadol poškodeného tým spôsobom, že ho päťou udrel nad ľavé oko, poškodenému spôsobil zranenia, a to tržnú ranu ľavého obočia, ktorá si nevyžiadala dobu práceneschopnosti.

Za tieto prečiny uložil súd prvého stupňa každému obžalovanému napadnutým rozsudkom podľa § 364 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona (po zistení poľahčujúcej okolnosti uvedenej v ustanovení § 36 písmeno j/ Trestného zákona a po nezistení žiadnej, v ustanovení § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti) trest odňatia slobody vo výmere štyri mesiace, výkon ktorého ho podľa § 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona podmienene odložil určiac podľa § 50 odsek 1 Trestného zákona skúšobnú dobu na jeden rok.

Ďalším výrokom napadnutého rozsudku súd prvého stupňa podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku poškodeného a obe poškodené právnické osoby, Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., Cintorínska 5 Nitra a Sociálna poisťovňa, pobočka Nové Zámky s nimi uplatnenými nárokmi na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Napadnutý rozsudok bol obžalovanému v prvom rade, spoločnému obhajcovi všetkých troch obžalovaných, prokurátorky Okresnej prokuratúry Nové Zámky a poškodenému (a jeho splnomocnencovi) oznámený vyhlásením v ich prítomnosti na hlavnom pojednávaní súdu prvého stupňa uskutočnenom 15.01.2014, doručením jeho rovnopisu bol oznámený 03.02.2014 poškodenej právnickej osobe Dôvera zdravotná poisťovňa, a.s., Cintorínska 5 Nitra, 04.02.2014 obžalovanému v druhom rade a poškodenej právnickej osobe Sociálna poisťovňa, pobočka Nové Zámky a 05.02.2014 obžalovanému v treťom rade, po ktorom oznámení všetci traja obžalovaní prostredníctvom svojho spoločného obhajcu písomným podaním podaným na pošte 29.01.2014, teda podľa § 63 odsek 6 písmeno a/ Trestného poriadku včas, podali odvolanie smerujúce proti všetkým výrokom o vine a trestoch napadnutého rozsudku, ktoré odôvodnili zotrvaním na tom, že sa predmetné skutky vôbec nestali tak a neboli nimi spáchané v takom rozsahu, ako ich popísal poškodený a svedok M., osobitne poukázuc na rozpory v ich výpovediach na strane jednej v prípravnom konaní a na strane druhej na hlavnom pojednávaní, z ktorých rozporov vyplýva, že ich výpovede sú zjavne spochybniteľné. Upozornili, že na rozdiel od poškodeného žiadny zo svedkov nebol súdne trestaný, teda jedine on je ten, ktorého výpoveď nemusí byť vôbec vierohodná. Z ostatných svedeckých výpovedí bolo dokázané, že v bare okrem drgancov nikto nič neregistroval a na poškodenom zranenia nevidel, ba sa v ňom nenašli ani vecné dôkazy, ktoré by túto bitku potvrdzovali. Pokiaľ ide o incident poškodeného s obžalovaným v druhom rade poškodený nebol nikým napádaný, naopak, on sa správal agresívne a chcel napadnúť obžalovaného v treťom rade, ktorého obžalovaný v druhom rade obraňoval tým, že sa za neho schoval, pričom pohnútkou poškodeného bola už v taxíku pred svedkom M. prejavená snaha „vyjasniť si vec s útočníkmi“, teda útočiť a preto obžalovaný v druhom rade odvracajúc hrozíaci a trvajúci útok poškodeného na obžalovaného v treťom rade, z ktorého tomu hrozil ťažší následok než malá trzná rana nad okom poškodeného, konal podľa § 25 Trestného zákona v nutnej obrane. Dôvodiac odbornou literatúrou a súdnou praxou (R 40/1977) obžalovaný tiež tvrdili, že ani jeden z dvoch v prejednávanej veci zažalovaných skutkov nie je trestným činom výtržníctva a to nielen pre absenciu subjektívnej stránke, pretože z vykonaného dokazovania jednak nepovažujú za dokázané, že poškodeného napadli na mieste prístupnom verejnosti, jednak z neho nevyplýva, že ich konaním došlo k narušeniu verejného poriadku, ktorou pohnútkou napokon ani nebolo motivované. Zo všetkých týchto dôvodov obžalovaný Krajskému súdu v Nitre (ďalej len „odvolací súd“) navrhli, aby napadnutý rozsudok zrušil v „časti výrokov o vine a treste v celom rozsahu“.

Po splnení všetkých, na to v § 293 odsek 5 Trestného poriadku ustanovených podmienok a predpokladov, sa verejné zasadnutie odvolacieho súdu uskutočnilo v neprítomnosti obžalovaného v druhom rade a obžalovaného v treťom rade.

Zástupkyňa krajského prokurátora na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu považujúc napadnutý rozsudok za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla odvolania všetkých troch obžalovaných zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Spoločná obhajkyňa všetkých troch obžalovaných na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu pridŕžajúc sa za nich vypracovaných písomných dôvodov podaného odvolania v konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhla rozhodnúť tak, ako je v písomnom odôvodnení odvolania obžalovaných uvedené s tým, že sa domáha ich oslobodenia spod obžaloby.

Obžalovaný v prvom rade na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu uviedol, že sa (obžalovaní) súdia už tri roky za niečo, čo sa ani tak nestalo a za toto majú dostať podmienky a preto aj podali odvolanie, ktorým chcú dosiahnuť oslobodenie spod obžaloby, lebo si nezaslúžia, aby boli v podmienke. Upozornil, že ani majitelia diskobaru nepotvrdili skutočnosti uvádzané poškodeným a svedkom M.. V konečnom návrhu odvolaciemu súdu navrhol, aby ho spod obžaloby oslobodil.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť

napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Odvolací súd, ktorému súd prvého stupňa predložil prejednávajúcu vec (v ktorej bola obžaloba podaná 27.06.2012) na rozhodnutie 18.02.2014, v rámci plnenia svojej, z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti predovšetkým zistil, že v nej už konal a rozhodoval a to uznesením z 26.04.2013 sp. zn. 4To/47/2013 (ďalej len „skoršie zrušujúce uznesenie“), ktorým podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno c/ Trestného poriadku zrušil skorší odsudzujúci rozsudok súdu prvého stupňa zo 04.02.2013 (ďalej len „skorší odsudzujúci rozsudok“) a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, podľa § 327 odsek 1 Trestného poriadku vysloviac právny názor, ktorým bol súd prvého stupňa viazaný a nariadiac úkony a dôkazy, ktoré bol súd prvého stupňa povinný vykonať.

V rámci plnenia z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku mu vyplývajúcej prieskumnej povinnosti odvolací súd preskúmal oba výroky o vine a výrok o treste uloženom každému z obžalovaných, proti ktorým odvolanie obžalovaného v prvom rade, odvolanie obžalovaného v druhom rade a odvolanie obžalovaného v treťom rade smerovalo a konanie všetkým týmto výrokmi napadnutého rozsudku predchádzajúce, a to aj z hľadiska prípadného výskytu chýb, ktoré neboli odvolaním obžalovaného vytykané, ktoré by však mohli odôvodniť podanie dovolania z niektorého dôvodu uvedených v § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Plnením tejto svojej prieskumnej povinnosti odvolací súd predovšetkým zistil, že po doplnení dokazovania súdom prvého stupňa v intenciách skoršieho zrušujúceho uznesenia bol v prejednávanej veci zadovážený dostatok dôkazov, ktorými boli objasnené všetky základné skutočnosti a okolnosti dôležité pre trestné stíhanie tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 119 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku a ktoré súd prvého stupňa potreboval pre svoje rozhodnutie o vine všetkých troch obžalovaných, ako aj o každom z nich ukladanom treste.

Súd prvého stupňa pri vykonávaní dôkazov na hlavných pojednávaniach uskutočnených v prejednávanej veci postupoval podľa príslušných ustanovení Trestného poriadku upravujúcich spôsob vykonania dôkazov, pričom sa nedopustil žiadnych takých podstatných chýb (§ 321 odsek 1 písmeno a/ Trestného poriadku), ktoré by mohli mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci, alebo v dôsledku ktorých by došlo k porušeniu práv niektorého z obžalovaných na obhajobu.

Aj z dôvodov vyššie uvedených skutkové zistenia obsiahnuté vo výroku o vine napadnutého rozsudku mohli vychádzať a napokon aj vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania a zodpovedajú všetkým kritériám uvedeným v ustanovení § 2 odsek 10 Trestného poriadku (§ 321 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku).

V tejto súvislosti a s poukazom na obsah písomného odôvodnenia odvolania obžalovaných považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že ani jeden z obžalovaných v rámci postupu súdu prvého stupňa podľa § 272 odsek 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 15.01.2014 (a napokon ani v písomnom odôvodnení proti napadnutému rozsudku podaného odvolania a na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu) nemal žiadne návrhy na doplnenie dokazovania v prejednávanej veci.

Súd prvého stupňa k pre rozhodnutie o vine všetkých troch obžalovaných potrebným skutkovým zisteniam dospel po tom, čo jednotlivé dôkazy vyhodnotil v súlade s ďalšou zásadou trestného konania uvedenou v § 2 odsek 12 Trestného poriadku, teda jednotlivo aj v ich súhrne a podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

V odôvodnení napadnutého rozsudku v súlade s požiadavkami ustanovenými v § 168 odsek 1 Trestného poriadku súd prvého stupňa v potrebnom rozsahu uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a tiež akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny každého z obžalovaných, s ktorými sa aj odvolací súd bez zásadných výhrad stotožňuje (§ 321 odsek 1 písmeno b/, písmeno d/ Trestného poriadku) majú súčasne za to, že odôvodnenie obžalovanými z dôvodov vyššie uvedených predovšetkým proti výrokmi o vine napadnutého rozsudku smerujúceho odvolania neobsahuje ani pokiaľ ide o správnosť hodnotenia

vykonaných dôkazov súdom prvého stupňa a ani pokiaľ ide o právne úvahy, ktorými sa súd prvého stupňa spravoval, keď dokázané skutočnosti posudzoval podľa príslušných ustanovení Trestného zákona v otázke viny, žiadne relevantné skutočnosti, okolnosti, ale ani právne úvahy.

V tejto súvislosti a s poukazom na obsah písomného odôvodnenia odvolania obžalovaných považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že skutočnosť, že okrem poškodeného a svedka X. M. žiadna z iných osôb majúcich sa v dobe spáchania v prejednávanej veci zažalovaného a predovšetkým v bode 1/ výroku o vine napadnutého rozsudku popísaného skutku jeho existenciu nepotvrdila, nemôže mať a ani nemá za následok opodstatnený záver, že tento sa nestal, resp. že sa v prejednávanej veci zažalovaný a v bode 2/ výroku o vine napadnutého rozsudku popísaný skutok stal inak, ako o ňom vypovedali poškodený a svedok X. M., ktorých výpovede aj vzhľadom na obsah ostatných v prejednávanej veci vykonaných dôkazov (vrátane a zvlášť záverov znaleckého posudku z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvie traumatológia, podaného znalcom U.. X. M.) aj odvolací súd považoval za vierohodné v rozsahu, v akom z nich súd prvého stupňa ustálil svoje skutkové zistenia opodstatňujúce zákonnosť a dôvodnosť oboch výrokov o vine napadnutého rozsudku.

Predovšetkým aj podľa názoru odvolacieho súdu vykonaním všetkých, v prejednávanej veci dostupných dôkazov ani ohľadne skutkových otázok uvedených v § 119 odsek 1 písmeno a/, písmeno b/ Trestného poriadku, teda či sa v oboch bodoch výroku o vine napadnutého rozsudku opísané skutky stali, či majú znaky trestného činu (a akého), kto ich spáchal a z akých pohnútok, nezostali žiadne také dôvodné pochybnosti, ktoré by opodstatňovali aplikáciu prvého z dvoch pravidiel vyplývajúcich pri dokazovaní z ďalšej zásady trestného konania uvedenej v § 2 odsek 4 Trestného poriadku (v ktorom je upravená prezumpcia neviny), ktorým je pravidlo „in dubio pro reo - v pochybnostiach v prospech obvineného“ v inom, ako vo výrokoch o vine napadnutého rozsudku použitom rozsahu (nepreukázanie vzniku takého poškodenia zdravia poškodeného, ktoré by bolo ublížením na zdraví podľa § 123 odsek 2 Trestného zákona a opodstatňovalo právne posúdenie oboch, prípadne čo len jedného z prejednávanej veci zažalovaných skutkov v jednočinnom súbehu aj ako prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1 Trestného zákona).

V tejto súvislosti a s poukazom na obsah písomného odôvodnenia odvolania obžalovaných považuje odvolací súd za potrebné tiež uviesť, že z výsledkov v prejednávanej veci vykonaného a zvlášť po skoršom zrušujúcom uznesení súdom prvého stupňa doplneného dokazovania sa aj odvolaciemu súdu javí byť dôvodný záver, že obžalovaný v prvom rade a obžalovaný v treťom rade spoločným konaním (a spolupáchatelstvom podľa § 20 Trestného zákona) popísaným v bode 1/ výroku o vine napadnutého rozsudku a obžalovaný v druhom rade samostatným konaním popísaným v bode 2/ výroku o vine napadnutého rozsudku, ktoré v oboch prípadoch spočívalo v úmyselnom (§ 15 písmeno a/ Trestného zákona) fyzickom napadnutí (opakovanom bití predovšetkým päťou do hlavy ale aj inej časti tela) poškodeného, ktoré treba považovať za výtržnosť hrubo narušujúcu pokojné občianske spoluzitie a verejný poriadok, ktorej sa obžalovaný v prvom rade a obžalovaný v treťom rade dopustili v priestoroch diskobaru a obžalovaný v druhom rade na priestranstve pred ním, teda v oboch prípadoch nepochybne na miestach prístupných verejnosti, naplnili všetky zákonné znaky objektívnej aj subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu výtržníctva podľa § 364 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona a to nielen po stránke formálnej, ale aj materiálnej, pretože s prihliadnutím predovšetkým na spôsob vykonania každého z týchto činov a jeho následky, ale aj okolnosti, za ktorých bol spáchaný, mieru zavinenia každého z obžalovaných a jeho pohnútku, nemožno jeho závažnosť považovať podľa § 10 odsek 2 Trestného poriadku za nepatrnú.

Zo všetkých dôvodov vyššie uvedených sa aj skutočnosti a okolnosti, ktoré mal súd prvého stupňa za preukázané, jeho úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov vykonaných v súvislosti s výrokom napadnutého rozsudku o treste uloženom každému z obžalovaných, ako aj (síce stručné, avšak v podstate úplné) právne úvahy, ktorými sa pri tom spravoval, ktoré sú obsiahnuté v odôvodnení napadnutého rozsudku javia správne a opodstatnené a trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu (§ 49 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona) čo do druhu, ako aj výmery štyroch mesiacov (teda temer pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby ustanovenej v odseku 1 § 364 Trestného zákona upravenej s opodstatneným použitím § 38 odsek 2, odsek 3 Trestného zákona v súvislosti so zistením jednej poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písmeno j/ Trestného zákona a nezistením žiadnej, v § 37 Trestného zákona uvedenej priťažujúcej okolnosti činiacej až na dva roky), vrátane dĺžky skúšobnej doby určenej na jeden rok (teda bezprostredne na dolnej hranici jej výmery ustanovenej v

§ 50 odsek 1 Trestného zákona na jeden rok až päť rokov) možno aj podľa názoru odvolacieho súdu považovať za podľa § 34 odsek 4 Trestného zákona primeraný spôsobu spáchania činu, jeho následku, zavineniu každého z obžalovaných, u každého obžalovaného zistenej jednej poľahčujúcej a nezistenej žiadnej priťažujúcej okolnosti, osobe každého obžalovaného, jeho pomerom a možnostiam nápravy a následne tiež za podľa § 34 odsek 1 Trestného zákona spôsobilý na dosiahnutie účelu trestu, a to tak v oblasti individuálnej ako aj v oblasti generálnej prevencie, pretože zabezpečí ochranu spoločnosti pred každým z obžalovaných tak, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti, vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne aj iných odradí od páchania trestných činov a zároveň dostatočne vyjadrí aj jeho morálne odsúdenie spoločnosťou (§ 321 odsek 1 písmeno e/ Trestného zákona).

S prihladnutím na výrok o vine napadnutého rozsudku (a zmeny, ku ktorým došlo v prejednávanej veci zažalovanom skutku došlo oproti obžalobe a skoršiemu odsudzujúcemu rozsudku) sa javí byť zákonu zodpovedajúci aj výrok napadnutého rozsudku, ktorým boli poškodený aj obe poškodené právnické osoby s nimi uplatnenými nárokmi na náhradu škody podľa § 228 odsek 1 Trestného poriadku odkázaní na občianske súdne konanie (§ 321 odsek 1 písmeno f/ Trestného poriadku), proti ktorému výroku o náhrade škody odvolanie ani jedného z obžalovaných síce nesmerovalo, ktorý však má v odsudzujúcich výrokoch o vine napadnutého rozsudku svoj opodstatnený podklad.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže odvolací súd nezistil žiadne také zákonné dôvody uvedené v ustanovení § 321 odsek 1 písmeno a/ až písmeno e/ Trestného poriadku, ktoré by odôvodňovali akúkoľvek zmenu výroku o vine alebo výroku o treste odvolaním každého z obžalovaných napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa v jeho prospech, odvolanie obžalovaného v prvom rade, odvolanie obžalovaného v druhom rade a odvolanie obžalovaného v treťom rade podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, zistiac, že nie je dôvodné.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok (§ 185 odsek 2 veta druhá Trestného poriadku).